

Soukromí

„Ááá...“ Opět se ozvalo z pokojíku, který na první pohled vypadal malý, nicméně velmi útulný. Byl vymalován odstíny zelené barvy, která místy přecházela do černa a vytvářela tak pochmurný vzhled pokoje. Na stropě visely čínské lampičky, které dodávaly pokojíku zvláštní atmosféru, a uprostřed místnosti stál stůl z tmavě hnědého mahagonu, který byl přeplněn věcmi, jejichž původ nebyl nikomu znám. Na stole také ležel notebook, který Dakine často používala. Hned vedle stolu se nacházela měkká postel povlečená do temně rudého odstínu, poblíž gauč, na kterém právě seděla drobná dívka s nenávisným pohledem.

„Jděte pryč! Tohle je můj pokoj!“ křičela a prskala kolem sebe Dakine. Její rodiče stáli u vchodu do pokoje a tvářili se, že mají o ni velikou starost. „Chtěli jsme jen vědět, co děláš, záleží nám na tobě,“ řekla maminka a opírala se nejspíše o svého manžela. Dakine se na ně ještě více zamračila a odmítla s nimi nadále hovořit. Chtěla mít své soukromí, které za celý svůj život nikdy moc neměla.

Narodila se jako nejmladší do rodiny, která skýtala ještě členy. Její rodiče měli už dvě děti, Benjamin a Elis, a Dakine byla nejmladší a nejméně opatrovaná dítě.

Všechny děti rodiny Waldorfových bydlely v malém pokojíku bez dveří. Ten byl totiž propojený s předsíňkou, a aby se nějak oddělily, dali rodiče doprostřed skříně. Dveře se tudíž neměly za co připevnit. V celém pokojíku byly tři postele, tři pracovní stoly se třemi židlemi, malá knihovnička a starý televizor, který nejevil známky života.

Celý pokojík byl společný pro všechny tři děti a nikdo z nich si nikdy nestěžoval na své soukromí. Ani nejmladší Dakine, i když její chování svědčilo, že chce mít své soukromí. Například když si stavěla z deky svůj domeček, ve kterém si hrála sama s panenkami, nebo když se pokoušela schovat pod stůl tak, aby ji nikdo neviděl.

Nyní ale byla jiná situace. Oba sourozenci začali chodit na vysokou školu, takže byli doma jen o víkendech. Rodiče proto pokojík předělali podle toho, jak si Dakine přála.

Zmizely z pokoje hned dvě postele, dva pracovní stoly a židle. Nejmladší Dakine chodila ještě na střední školu a začala dospívat. S tím přišly i otravné nálady a tužby po soukromí. Toužila mít pokojík sama pro sebe, bez častých návštěv Elis a jejího přítele, kteří přespávali u Dakine v pokoji. Chtěla v malém bytě místo, kam by se mohla schovat, kde by mohla relaxovat a kde by s nikým nemusela mluvit, když nechtěla.

Takovým místem se jevil malý pokojík, ve kterém Dakine trávila spoustu času, nejvíce však se svým notebookem. Nicméně i tam se cítila neustále pozorována a kontrolována. Oba rodiče za ní čas od času přišli a vyptávali se, co dělá. Dakine většinou seděla u notebooku a povídala si se svými přáteli. Ani jeden z rodičů nemohl pochopit, že sedí spíše u notebooku s přáteli po síti, než aby šla ven. Netušili totiž, že poblíž jejího domova skoro žádné přátele nemá.

Když maminka s tatínkem viděli, že s Dakine není řeč, starostlivě se obrátili a odešli do kuchyně. Dakine byla naštvaná nejen na ně, že ji opět „otravovali“, ale také sama na sebe. Svoje rodiče opravdu miluje, ale nenávidí, když se pletou do jejích věcí a zpovídají ji. Bohužel si toho nikdy nevšimli.

Seděla dál v křesle a uvažovala, jak docílí svého vytouženého soukromí. Už několikrát ji napadl útěk z domova, nebo bezbolestná smrt, ale nikdy nic takového neudělala, protože moc dobře věděla, že by ji její rodina postrádala. I přes její podrážděnost a nemluvnost. Věděla, že kdyby se o něco takového jen pokusila, ublížila by rodině nejvíc. A to nechtěla.

Ve svých myšlenkách nakonec dospěla k takovému závěru, který nečekala. Uvědomila si svoje nálady a řekla si, že se pokusí ovládat a nebýt protivná. Na oplátku od nich bude žádat, aby jí pokojík oddělili nějakým obyčejným závěsem.

Tak bude mít alespoň nějaké soukromí.

Kateřina Ferklóvá 3. A